

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7561/07
10.04.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Томислава Медведа и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Миланом Комленовићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, чији пуномоћник је АБ, адвокат, против решења туженог Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, Сектор за социјалну заштиту, Одељење за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом број 183-00-02329/2006-13 од 17.07.2007. године, у предмету дечјег додатка, у нејавној седници већа одржаној дана 10.04.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА И ПОНИШТАВА решење Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, Сектор за социјалну заштиту, Одељење за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом број 183-00-02329/2006-13 од 17.07.2007. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиле изјављена против решења Општинске управе Краљево број 316 од 24.11.2006. године, којим јој није признато право на дечији додаток за четврто дете, почев од 23.11.2006. године, јер осим одговарајућег стамбеног простора поседује и друге непокретности, супротно члану 6. став 1. Закон о финансијској подршци породици са децом.

У тужби, поднетој преко пуномоћника тужила оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истиче да живи у стану који није њен, а отац малолетне деце живи у Црној Гори и да са њим није венчана, тако да исти не доприноси њиховом издржавању. Такође истиче да навод да поседује непокретност у површини од 13,75 м² у коме њен супруг обавља делатност, није тачан, јер тај простор није у њеној својини већ је изнајмљен уговором о закупу на одређено време, а што се може и закључити из самог уговора о закупу пословних просторија Ов. бр. 5680/06 од 07.06.2006. године, који прилаже уз тужбу. Поред наведеног истиче да је четврто дете малолетни ММ рођен __.20__ године и да је тешко болестан, тако да нема основних средстава за издржавање а камоли за лечење детета. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбе, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решење првостепеног органа правилно јер према одредби члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом је предвиђено да се дечији додаток остварује ако подносилац захтева, односно чланови његове породице не поседују непокретности на територији Републике Србије, осим одговарајућег стамбеног простора који одговара потребама појединца, односно породице, а из уговора о закупу пословних просторија од 21.11.2006. и 07.06.2006. године може се утврдити да породица жалиље, овде тужиле поред стамбеног простора од 60 м² поседује и друге непокретности од 13,75 м² у коме супруг жалиље обавља занатску делатност, па је стога њен захтев за признавање права на дечији додаток ваљало одбити.

Међутим, по оцени Врховног суда Србије, основано се тужбом истиче да је оспорено решење донето повредом закона на штету тужиле. Ово стога што ни у првостепеном поступку, а ни у поступку по жалби пред туженим органом, није утврђена одлучна чињеница о томе да ли тужила поседује стамбени или пословни простор од чијег издавања у закуп би могла да остварује приходе - у смислу одредбе члана 6. Закона о финансијској подршци породици са децом. Према правном ставу Врховног суда Србије, смисао цитиране одредбе је да не могу остварити право на дечији додаток лица која имају својину над пословним простором па стога могу да буду у позицији да остваре приходе по основу издавања у закуп тог простора. Смисао цитиране одредбе није да обухвати круг лица која су узела у закуп одређен пословни просто ради обављања пословне делатности, јер плаћање закупнине представља за њих расхол а не приход у смислу одредбе Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени

расход, а не приход у смислу одредеи Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС", бр. 16/02 и 115/05). Стога, узимање у закуп пословног простора не представља разлог за одбијање захтева за признавање права на дечији додатак у смислу члана 6. Закона о финансијској подршци породици са децом.

У поновном поступку неопходно је тачно утврдити да ли тужиља, односно чланови њене породице поседују стамбени или пословни простор у својини, а затим у смислу одредбе члана 6. Закона о финансијској подршци породици са децом и Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом ("Службени гласник РС", бр.29/02, 80/04 и 123/04), да ли испуњава услове да јој се призна право на дечији додатак и донесе ново на закону засновано решење.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву ове пресуде применом одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у складу са чланом 61. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 10.04.2008. године, У. 7561/07

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС